

a 16. století spojováním římských a původních germánských prvků má dlouhý vývoj.

Překvapuje mě, jak ta stanovisko ignoruje, že ve většině evropských zemích už jsou tyto věci dávno, někde přes dvě desetiletí, zavedena a fungují, aniž by působily jakoukoliv škodu na vnímání manželství.

Překvapuje mě, jak se často opakuje v maillech a debatách argumentace: „byla jsem vychována, že..“, „nikdy se nesmím s tím,..“ Copak to jsou nějaké argumenty? Nespočívá biblická víry v Abrahámovské ochotě opustit zavedené jistoty a vydat se do nejistoty jen na základě příslibu něčeho lepšího? Není stálá otevřenost něčemu novému a požadavek obrácení součástí autentické křesťanské identity?

Ale snad to celé aspoň nějak poslouží tříbení duchů. Přesto se nelze zbavit dojmu, že církevním představitelům jde mnohem více o hájení zbytků patriarchálního obrazu světa, společnosti a církve, než o cokoli jiného. Asi nebude náhoda, že pod to ekumenické prohlášení se z 51 signatářů podepsaly pouze tři ženy, z toho dvě řeholnice. Je mi líto, ale jsem přesvědčen, že od toho tu křesťanská víra a církve rozhodně nejsou. A že si tím církve samy sobě a potažmo i věci evangelia v naší zemi nemálo ubližují, dosvědčují hlasy vzdělaných, inteligentních a sympatizujících pozorovatelů.

Tomáš Petráček (red. upraveno)

Původní příspěvek s odkazy na související články a vyjádření je k dispozici na facebooku T. Petráčka.

KŘESŤANSTVÍ OD A DO Z

Čistota (mravní)

V lat. *castitas*, „cudnost“, „mravnost“. Pojem čistota vyjadřuje pozitivní sjednocení sexuality v lidské osobě a v důsledku toho vnitřní jednotu člověka v jeho tělesném a duchovním bytí. Jako ctnost vlastní manželům spočívá čistota ve správném vztahu k pohlaví a podporuje tak růst vzájemné lásky. Mimo manželství je čistota chápána jako dobrovolné odmítání veškeré pohlavní činnosti. Čistota (dokonalá) je označována za jednu z evangelijních rad, ke kterým se členové společnosti zasvěceného života zavazují sliby nebo jinými posvátnými závazky a vyjadřují tak naprosté přilnutí k Bohu, plné darování se bratřím a považují čistotu za „znamení budoucího světa a zdroj větší plodnosti v nerozděleném srdci“.

Čistota

V obecném smyslu znamená poctivost, mravní neporušenost: „Blahoslavení čistého srdce, neboť oni budou vidět Boha“ (Mt 5,8). Apliko-

vána na pole cudnosti, znamená odmítání nebo zřikání se smyslné touhy a odřikání se pohlavních radostí. Vyžaduje tedy stud a spočívá v zachování panenství.

Články víry

Slavnostní a jasné prohlášení církve, které předkládá pravdu, jak je obsažna v pokladu Božího zjevení, s povinnými důsledky pro věřící, aby k němu přilnuli s úctou k víře. Články víry může vyslovit všeobecný koncil nebo papež, pronášeli-li je ex cathedra a týkají-li se předmětu víry nebo mravů.

Dalmatika

Z lat. *dalmatica (vestis)* (= tunika z Dalmácie). Liturgický oděv, který při obřadech nosí jáhen. Původně civilní oblek se kolem 2. stol. rozšířil v celé římské říši; tunika ke kolenům, s rukávy, zdobená dvěma purpurovými pruhy. Od 5. století užívaná pouze jako liturgické roucho.

HŘIVNA

Informační čtrnáctideník
ŘK farnosti Semily

Číslo 15 16. července 2023

Římskokatolická farnost – děkanství Semily, Komenského nám. 125, 513 01

Děkan: R. D. Jaroslav Gajdošik, tel. 739 909 500

www.farnost.semily.net

Bohoslužby v Semilech se konají v děkanském kostele sv. Petra a Pavla (KO), v kapli sv. Zdislavy na faře (KA), ve filiálním kostele Umučení sv. Jana Křtitele na Koštofranku (KK), v domově důchodců (DD), v kapli sv. Antonína v Chuchelně (CH).

Farnost
sv. Petra a Pavla

Pořad bohoslužeb ve farnosti ve dnech 17. 7. – 30. 7. 2023

17. 7. Po	–	–	–
18. 7. Út	KA	18.00	za † Růženu Tichou a manžela
19. 7. St	KA	08.00	za †† Kamilu a Aloise Žilinčikovy
20. 7. Čt	KA	08.00	za zdraví a Boží požehnání pro Ludmilu Karmáškovou
21. 7. Pá	KA	18.00	za zdraví a pokoj v rodině Ladislava Balušíka
22. 7. So			Svátek sv. Marie Magdalény
	DD	13.30	za farníky
	KA	18.00	za † Marii Magdalénu Novotnou, syna Jana a manželku
23. 7. Ne			16. neděle v mezidobí
	KO	08.30	za †† Annu a Františka Stránské a celý rod a za †† Olgu a Jozefa Balušíkovy
24. 7. Po	–	–	–
25. 7. Út			Svátek sv. Jakuba, apoštola
	KO	18.00	za †† rodiče Annu a Petra
26. 7. St			Památka sv. Jáchyma a Anny, rodičů Panny Marie
	–	–	–
27. 7. Čt	–	–	–
28. 7. Pá	KA	18.00	za † tatínka
29. 7. So			Památka sv. Marty, Marie a Lazara
	DD	13.30	za farníky
	KA	18.00	za † Martu Čakajíkovou
30. 7. Ne			17. neděle v mezidobí
	KO	08.30	za † Josefa Kadlece a za †† Annu a Karla Petrovy

**Když vycházíme k lidem, narážíme na řadu
předsudků**

Žijeme v prostředí, které s Bohem většinou nepočítá. Když jako křesťané vycházíme k lidem do světa, narážíme na řadu předsudků a neporozumění. Nemusí to být vůbec ze zlé vůle. Ale lidé kolem nás mnohdy vidí jen povrch a ne nitro křesťanství i křesťanů.

Chození do kostela lze snadno vidět, hlasitý odpor proti té či oné nemravnosti lze slyšet nebo číst, ale sílu Božího odpuštění a naděje, která roste z víry, naši bližní snadno nepostřehnou. Církve je pro ně do jisté míry kompaktním a neznámým terénem. Ostýchají se nebo se bojí vstoupit dovnitř. Třeba je i leccos z křesťanství zajímavá, ale to neznamená, že se touží setkat s evangeliem, které bude proměňovat jejich život. Jsou se svým životem docela spokojeni a netouží si ho nějak komplikovat. V takovéto situaci mohou chápat nabídku evangelia jako nadbytečnou a život v církvi jako pro ně nežádoucí. Nás, křesťany, to možná až uráží, ale mějme spíš pro to pochopení. Člověk snadno postrádá něco, s čím neměl a nemá zkušenost, co nepoznal jako obohacující skutečnost. Poznat v nabídce víry obohacující zisk, to je Boží milost, o tom nelze jen slovy někoho přesvědčit. Víra není lidský konstrukt. Vzniká z Božího povolání, na které člověk kladně reaguje. Příběhy těch, kdo se s Bohem ve svém životě setkali a uvěřili v něho, nám opakovaně ukazují, jak lidské snažení je slabé proti Božímu volání a obdarování. Jak je víra mnohých prostě zázrak, který se stal. Takový zázrak nemůžeme sami u nikoho způsobit. Ale k jeho uskutečnění a včlenění do života můžeme pomoci. Ne jako autoři, ale jako „poučení asistenti“. Proto je třeba být církvi vycházející k lidem, kteří možná ani nevědí, že Krista potřebují. Ale kteří vědí, že potřebují v životě pomoc. Tu nemá smysl nabízet tomu, kdo o ní v dané chvíli nestojí. Ale

má smysl být se svou křesťanskou vírou u blízkou těm, kteří jsou zranění, potřební a postrádají naději. Tedy být církvi, tišící bolesti, léčící rány, ukazující naději. Nebýt církvi, která se o ty, kdo do ní nepatří, nestará nebo která má starost hlavně o to, aby nás bylo víc, a chce být viděna jako úspěšný podnik mezi jinými úspěšnými organizacemi.

Ne vysvětlovat, ale být tu pro druhé

Je tu ale ještě praktická otázka, jak spojit požadavek vycházení k druhým s nutnými zásadami respektu určité distance (umocněné v době pandemie). Zkušenost právě z pandemie ukazuje, že osobní kontakty jsou mnohdy možné a často vítané. Mnozí nepotřebují, abychom jim něco vysvětlovali, ale abychom pro ně prostě byli, ať už jsme vedle nich nebo se jim věnujeme pomocí telefonu nebo internetu. Aby udělali zkušenost s těmi, kdo žijí z víry. Nestanou se kvůli tomu hned křesťany, ale možná opustí některý z předsudků. A budou vnímat náš postoj k životu a smrti, který je-li ovlivněn vírou ve vzkříšení, přináší naději i do beznadějných situací. Ostatně i věřící křesťany může akutní ohrožení odkazovat k hledání a přijetí naděje, kořenící ve víře ve vzkříšení. Což je mnohem silnější naděje, než naděje, že mnoho náročných situací prostě přejde.

Bůh se stará

Bylo by nešťastné, kdyby nás podmínky života v pandemii nebo v jiných podobných situacích zavedly k uzavřené, soukromé a jen málo sdílené víře. Je ale také možné, že jakýsi „nouzový svátostný provoz“, který jsme zažili a který se může opakovat, přivede některé z nás k hlubšímu pochopení a žití toho, co patří do života víry a co lze i za ztížených podmínek uskutečňovat, jako je život z Božího slova, život modlitby a skutky křesťanské lásky.

Některé poněkud hysterické reakce při restrikci bohoslužeb během pandemie ukázaly, že lze tuto šanci k zvnitřnění a plnějšímu pochopení promarnit a místo toho prezentovat poněkud ukřičenou radikalitu. Jenže víra je dar, svátosti jsou dar, společenství církve je dar, a za dary má být člověk vděčný, ne se jich téměř násilně dožadovat. Na místě je ostatně víra, opírající se o zkušenosti období proná-

sledování církve v Japonsku a Koreji a v době totality také u nás, že se Bůh o ty, kdo mu patří, dovede postarat i tam a tehdy, když to řádnými prostředky, jako jsou například svátosti, nejde. A že víra je v tom případě sice zkoušená, ale u mnohých posléze rostoucí a dále se prohlubující.

P. Aleš Opatrný

TÉMATO GENDERU A MANŽELSTVÍ PRO VŠECHNY Z JINÉ PERSPEKTIVY

Malé shrnutí dění uplynulých týdnů z jiné perspektivy, abychom podpořili zdravou vnitrocírkevní diskuzi.

Přestože zde ani v jednom ohledu nejde o věroučné články, ale o antropologické, společenské a politické postoje, kde je rozdílnost názorů zcela legitimní a další vývoj pohledu není vyloučen, vyvolaly debaty emoce, jako kdyby šlo o podstatné christologické nebo trinitární definice.

Rovněž nikdo nechce destruovat manželství jako instituci, naopak. Je naprosto absurdní to podsouvat lidem, kteří jako duchovní různých církví doprovázejí snoubence a následně manželské páry, že chtějí tento institut oslabit. Debata je o tom, jakým způsobem k podpoře manželství a rodin přistoupit.

Stále si myslím, že není žádný důvod, proč by katolická církev a další církve měly bojovat proti *Úmluvě Rady Evropy o prevenci a boji proti násilí na ženách a domácímu násilí* (tzv. Istanbulská úmluva)

Rozlišení biologického pohlaví a vedle toho kulturních a sociálních rolí, které s tím různé společnosti a kultury historicky spojují, je empiricky prokázaný fakt a genderová teorie je produktivní a legitimní metoda či přístup už několik desetiletí. Chápu obavy z extrémních podob genderové teorie, ale zároveň je to koncept, se kterým už dávno oficiální dokumenty katolické církve s užitkem pracují.

Bojovat proti genderové teorii jako takové a prezentovat ji obecně v každé formě jako „ideologii“ je asi jako ignorovat gravitaci, spadnout z kola a následně bojovat proti „gravitační ideologii“. Taky vám to moc nepomůže. V 17. století by stejní protagonisté bojovali proti „Koperníkově heliocentrické ideologii“.

Stále jsem přesvědčen, že není žádný důvod, proč by církve měly bojovat proti manželství pro všechny jako formy zákonodárství sekulárního státu. Církve mají nadále svá privilegia, například uznávání církevních sňatků státem, zatímco všichni musí na úřad. Stát a vůbec nikdo je nenuť žehnat jednopohlavním svazkům.

Pokud ale už chtějí vstupovat do veřejného prostoru prohlášeními, měla by být kompetentní (viz prohlášení ČBK z plenárního zasedání na Velehradě). Nechám stranou oprávněnost odkazu na Gn 1,27 jako založení manželství, exegeticky to stěží obstojí. Ale opravdu obstojí tvrzení, že manželství bylo „vždy“ „smluvním vztahem muže a ženy“? Kdyby napsali aspoň „v křesťanském pojetí“ nebo „ideálně typicky“. Ale stejně bych čekal, že vesměs teologicky vzdělaní lidé budou znát příběhy biblických patriarchů a králů, že si budou tito představitelé církvi vědomi, že je to mnohem, mnohem komplikovanější. A ono i v tom křesťanském prostředí to bylo složitější a současně pojetí dotvářené někdy mezi 12.